

המשר לפרשת: יתרו.

צעקתי והרגשתי את הארס נכנס לתוך גופי. התחלתי להקיא והרגשתי כי אני עומד לאבד את ההכרה. ברגעים אלו הבנתי כי חיי נמצאים בסכנה ופניתי אל הקב"ה: "רבונו של עולם, אני מבטיח לך כי אם תושיע אותי ותרפא אותי מהמצב הזה, אבוא למירון אצל קברו של רשב"י הקדוש ואערוך סעודה וקידושא רבה." לא סיימתי לומר את הדברים, והרגשתי כי הכל מסתובב סביבי ומיד נפלתי לקרקע. מיד הבהילו אותי אל בית החולים לטיפול נמרץ.

הייתי בתרדמת עשרה ימים, כאשר הרופאים מנסים להציל את חיי ולנקות את הארס הרב שחדר לגופי. לאחר עשרה ימים אירע הנס.. התעוררתי בהפתעה ומצבי השתפר מורגע לרגע, עד ששוחררתי הביתה.

כאשר הגעתי לביתי, התקשר אליי ראש הרופאים' במחלקה וביקש בכל בקשה שאגיע לביתו כדי לומר לי דבר חשוב מאד. הגעתי מהר לביתו והרופא פנה אליי בהתרגשות: "אינך יודע איזה נס גדול היה לך מהשמיים, שב ואספר לך." הייתי סקרן ולא ידעתי במה מדובר. "דע לך, כי באותו שבוע וחצי ששכבת בבית החולים ללא הכרה, ערכנו לך בדיקות דם בכל יום, על מנת לבדוק את נוכחות הארס ההרסני בגופך, בתקווה שיעלם. והנה, תוך כדי הבדיקות נדהמנו והזדעזענו לגלות דבר פלא: באחת מבדיקות הדם גילינו כי בגופך קיננה המחלה הקשה, אשר לא ידעת ממנה כלל וכלל, וכי היא התפתחה במהירות נוראה שהיתה אמורה ליטול את חיךך תוך מספר שבועות. והנה, באורח של נס מן השמיים ממש, ראינו עין בעין בבדיקות הדם כי ארס הנחש ההרסני פגע בדיוק באיזור המחלה ו..כילה אותה לגמרי במשך עשרה ימים. עשרה ימים בו ארס הנחש השמיד את איזור המחלה בו נגע, ותוך עשרה ימים תם כוחו של הארס ועמו נעלמה המחלה, וכעת הינך בריא לחלוטין ללא כל חולי או צרה. דע לך, כי נס כזה לא ראינו, אנו הרופאים הרבה זמן, וכי נחסך ממך טיפולים קשים וסבל נורא, ויצא שהכשת הנחש, היתה כולה לטובתך." "כן רבותי", סיים היהודי את דבריו, "למדתי כי ארס הנחש האימתני נשלח לי בהשגחה פרטית להציל את חי, וכי הירעה' שראיתי' בעיני, היתה כולה כטיפול מהשמיים לטובתי!"

אל יאוש, דוקא ההרס והמים המרים בחיך – הם אלו שיהפכו בקרוב למים המתוקים, רק האמן והודה לה'!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
<p>שער ג פרק: ע"ג-ע"ד.</p>	

תיק. התובע': "מדינת ישראל". העד: זה בעצמו שקיבל את המכות, ככה זה, זה המהלך הפשוט. זה ממש שבט מישור, הוא לא נגוע בכלל. אם החוקר אוהב אותו הוא יסגור לו את התיק, ואם לא אוהב אותו יגלגל את התיק הלאה. הרבה פעמים הם יושבים בתחנת המשטרה ועושים משפטים אפילו בלי השופט שלהם. הוא מאיים עליו, מפחיד אותו: "בא נסגור לך בקנס כזה." וסוגרים את העסק. אני שמעתי באוזניים שלי את העוול שלהם.

אחד טוען כך ואחד טוען כך. הוא אומר: "תשמע, מה שקרה- אפשר להגיד ככה את הגירסא ואפשר להגיד ככה את הגירסא, אז אני מציע לך פשרה, ואם לא תקבל אותה אוי ואבוי, יעלה לך ביוקר." ככה אמר לו. זהו זה הפשרה. הוא מסופק, הוא לא יודע מה היה. הוא מציע לו פשרה. אם לא תקבל אותה יעלה לך ביוקר. יש עיסקאות בין הקטגוריא לסנגוריא, הם מגיעים להסכם, מגיעים לשופט ואומרים: "הסכמנו על עונש וזהו, ואז יוצא שהמשטרה קובעת, וזה בדברים פליליים. ולפעמים קצין משטרה מסדר אתו אם מקובל עליו בלי להתווכח בלי לערב את בית המשפט חודש בפנים, ואז השופט אומר בלי ויכוחים, בלי כלום, כי לשופט אין כח, רק למשכורת יש לו כח לקבל. מרוב שהיא גדולה צריך לקבל כח מיוחד לקבל אותה. אני שמעתי על אחד שלא התווכח הרבה, אז הוא הוריד לו מהקנס, כי הוא לא בזבז את הזמן היקר של בית

המשפט, כי אם היה מתווכח זה היה לוקח לו זמן, אז הוא חס על זמן השופט. אז הוא אומר שבשיקולים למה הוא נתן לו קנס קטן "הוא חס על זמן השופט." הוא חס עליו במקום שילך בשעה אחת, שילך בשעה 12. מהלכים יוצאים...

עד. כי תדור נדר לה' אלקיך לא תאחר לשלמו (דברים כג, כב). הנה יש עונש באחור הנדרים והצדקות אף על פי שמשלם אותם אחרי כן. ואם נדר אדם לתת צדקה לעניים, חייב לשלם אותו מיד.

ראיתי הרבה אנשים מבוגרים. אם הם נודרים לצדקה, הם משלמים מיד. יש כאלה שנדרו לצדקה בשבת, במוצאי שבת לפני שהם נוסעים הם באים לשלם את הנדר ורק אחרי כן הם נוסעים.

שמעתי על אדם אחד, שהיה איש תם וישר. כשהוא היה באמבולנס עם התקף לב, קודם שנפטר, אמר לבן שלו, ב"ה שילמתי את כל הנדרים שלי. היה אכפת להם מאד לאנשים המבוגרים שלא יהיה עליהם העוון של נדרים. וגם היה אכפת להם שלא יהיו חייבים לאף אחד. הם הרגישו כך, 'אני לא חייב לאף אחד אני מת בשקט'.

וגם הם לא היו לוקחים הלוואות. רק אם היה להם כסף היו קונים.

יש אנשים שאני יודע בברור שלא שילמו אף פעם את הנדרים שלהם...

ההמשך יובא בעד שבעיים א"ה.

<div></div>	<div></div>
בס"ד	מצא את המסתתר
לפרשת	בשלח
מצא 18 מילים בלבד בתפוזרת. במאוזן, במאונך ובאלכסון .	מצא מימרה מסתרת .
<p>ל ח מ ל ע ט ו ב ק ע ה ו</p> <p>ד ח מ ל א א ע ח ל</p> <p>ת ל פ ע כ פ ל ט פ</p> <p>ע ר ח ד נ ח ת ד ע</p> <p>ו פ י ל מ מ ל א כ</p> <p>ש ח ד ח פ נ י מ ח</p> <p>י ע מ ל ב י ר ק ה</p> <p>ע ה ת ו ר ע ו ת ע</p> <p>ח ד ר ו ח ב ל כ ק</p> <p>נ ב ח ל א ח ט ב ו</p> <p>ו כ ב ד י מ ר ע י</p> <p>ש א ח ל ש י מ ש א</p> <p>י ו ו ק מ ש ר ח ס</p> <p>ר ע ע י ה א ל ד ר</p> <p>ח צ נ ח ל ד ח ע ל</p> <p>ת ח ל מ י כ ב נ ח</p>	<p>משה חילו מאת ישראל קברים תחרישון מטד</p> <p>האם מצאת את המשפט:</p> <p>קוללת פרק ד</p> <p>מאת : טוב מלא כף נחת ממלא חפנים עמל ורעות רוח</p>

נשמה בשליחות...

יושב לו אדם אחד בצד וחושב: "מדוע ברא אותי הקב"ה כך? כה נמוך? גבוה? למה דווקא לחברי נתן ה' יופי מיוחד? מדוע דוקא לי יש זיכרון חלש... וכך חושב הוא. אם רק הייתי כמו...

מגלה לנו החיד"א הקדוש בספרו 'מדבר קדמות': חשיפה אדירה, שאם ידע אותה האדם, כל חייו השתנו, וכך דברי הרב: "טרם יירדת נשמת האדם לעולם, מראים לה בשמיים מה התיקון שבגינו היא יורדת לעולם, ומי משימתה. והנשמה בעצמה בוחרת את הכלים והתנאים שיהיו לה בעולם הזה, כדי שעל ידם תוכל להגיע לתיקון בקלות.

הנשמה בוחרת היכן תוולד, האם תהיה עשירה או לא, האם יהיה לה זכרון חריף או שכן, יופי, מום, הצלחה וכו... לדוגמא: ישנו אדם שמראים לו שהתיקון שלו הוא לעמוד בניסיון הקדושה, על כן בוחרת הנשמה לרדת בגוף לא יפה, כדי שלא להיכשל בשליחות.

ישנו אדם שנשלח לעולם לתקן את מצוות הצדקה, לכן, בוחרת נשמתו להיוולד למשפחה עשירה כדי שיוכל אכן לעשות צדקות ולהשלים את יעודו.

סיפר החפץ חיים זצ"ל מעשה מדהים שאירע הממחיש זאת: "לפני מספר שנים חי לו יהודי עשיר שהיה איש חסד גדול אשר עסק רבות בצדקה וסיוע לנוזקים בכסף.

אותו יהודי עשיר, למרות כל חסדיו ומעשיו הטובים, היה בטבעו אדם עז פנים וחס מזג. פעם אחת, נכנס הוא לוו"כוח סוער עם עובר אורח שפגש, עד אשר לא הצליח לעצור את עצמו וסטר לאותו יהודי וביישו עד מאוד".

המשׁיך החפץ חיים' וסיפר: "מאז אותו מעשה הסטירה הנורא עברו שנים רבות עד אשר נפטר אותו עשיר לבית עולמו. כשהגיע לעולם העליון החלו לדון אותו על כל מעשיו שעשה במשך חייו. והנה, כשהגיעו למעשה הסטירה, עצרו בבית דין של מעלה את המשפט ואמרו: "לא ניתן לדון מקרה זה עד אשר תבקש סליחה מאותו יהודי שסטרת לו. לכן, חייב אתה לרדת לעולם הזה שוב בגלגול כדי לתקן את המעשה הנורא".

העשיר החל להתחנן על נפשו שירחמו עליו, הוא מוכן לכל דבר, רק לא לרדת שוב בגלגול לעולם הזה.

בית דין של מעלה דחו את בקשתו וטענו שאין אפשרות אחרת אלא לחזור שוב בגלגול,

כיוון שבשמיים מקפידים ביותר על עוונות שבין אדם לחברו.

כשראה העשיר שכלתה אליו הרעה וכך נגזר דינו, ביקש רשות מבית דין של מעלה לרדת לעולם הזה כעני מרוד, וזאת כדי שלא יהיה עז פנים ויבוא לסטור שוב לבני אדם, שכן אותה עזות פנים שהיתה בו עקב עושרו, היא זו שגרמה לו למעשה הנורא, לכן חפץ הוא להיות בגלגול זה חסר כל".

המשׁיך החפץ חיים' זצ"ל וסיפר: "אותו עשיר ראה את חומרת הדין הנוראה בעולם העליון וכדי להיות בטוח שיצליח לתקן את אשר חטא, ביקש הוא מבית דין של מעלה בקשה נוספת: 'תנו לי להיוולד קטוע יד, רק כך אהיה בטוח שאבצע את התיקון שלי בשלום ולא אסטור שוב לאף אדם'.

בשמיים התנגדו נחרצות לבקשותיו, שהרי אם ירד במצב כזה לעולם לא יהיו לו כלל נסיגונות בחייו וממילא לא יוכל לתקן את המעשה אשר בגינו הוא נשלח. לכן, אדרבה, עליו לרדת לעולם הזה כעשיר וללא מומים כגלגול הקודם, ואם בכל זאת, יעמוד בניסיונות שישלחו לו בגלגול החדש – רק כך יבוא על תיקונו ולמנוחת עולמים".

המשׁיך החפץ חיים' וסיפר: "אותו יהודי לא התייאש והמשיך להתחנן בכל נפשו שוב: "אנא, רק אל תורידו אותי עם עושר ובריאות כל חי – העזות והגאווה לא תניח לי ובוודאי שלא אעמוד בכך. בבקשה, איני רוצה לסבול יותר, רק תנו לי לרדת כעני מרוד וחולני!"

בניסיון האחרון לפני הפסיקה הוא ביקש שהזכויות של המעשים הטובים שעשה בחייו יהיו לו לקבל את בקשתו לרדת לעולם כעני וחולה.

ואכן, לאחר שעיינו בבקשתו שוב, הוחלט בבית דין של מעלה, להיענות לבקשתו.

והנה, באותה העת, אירע מעשה איום נורא באותה העיר: באחת הלידות בשכונת היהודים, נולד תינוק גידם, ללא יד, דבר שלא נראה כמוהו כלל.

כשגדל אותו תינוק חסר יד והתפתח, הוא לא זכר מאומה מכל תחנוניו ובכיותיו לפני בית דין הגדול שיתנו לו לחיות כך. אותו תינוק גדל ונהיה ליהודי שסבל רבות בחייו. תמיד חי הוא במחסור ודוחק, ויותר מכל הוא סבל ממום כבד – לחיות ולהסתדר רק עם יד אחת. תמיד היה הוא מתאונן ומתמרמר: 'מדוע ברא אותי האלוקים כך? ומדוע הוא לא נותן לי מזון בסיסי להתקיים?; עד אשר כל מי שראהו ריחם עליו ולא ידע מדוע עשה בורא העולם כזאת. אותו יהודי היה נודע כאדם מדוכא כל חייו ומר נפש אשר כל חייו חי בצער ובבכי על מצבו ומדוע אינו בריא ועשיר כחבריו.

סיים החפץ חיים זצ"ל ואמר: "אילו היה יודע אותו אדם, כמה הוא התחנן בשמיים וביקש בכל עוז שכך יהיה מצבו, אם הוא רק היה זוכר מעט ממה שהתנהל אתו טרם שירד לעולם – הוא היה חי בשמחה עם כל צערו וחסרונותיו ולא היה מקנא בחבריו שאינו כמוהם, שהרי היה יודע שהכל נעשה לטובתו בבחירתו האישית, על מנת שיבוא לתיקונו". (מעשיו למלך).

לעיתים רואים אדם השבור ועצוב ממצבו ושאלתו בפיו: "למה הפרנסה שלי כך? מדוע לא נותן לי ה' זיווג, הרי רוצה אני להקים בית של תורה; מה הסבל הנורא שאיני זוכה עדיין לילדים? מדוע סובל אני רבות ממצב בריאותי?!"... אך אם היו מראים לו לאדם את כל חשבונות שמיים שכן הוא בעצמו בחר לעצמו, לטובתו האישית, היה הוא שמח במצבו ומודה לה:

"רבונו של עולם, קשה לי, נכון, מר לי, אבל אני יודע שהכל ממך בצדק גמור לטובתי, ואף בבחירתי. אנא ה', הושיעני נא ממצבך, לפנים משורת הדין." "ואתה צדיק על כל הבא עלינו..."

הלבנות: זמן ברכת שהחיינו בבגד חדש.

א. זמן ברכת שהחיינו בבגד חדש

סעי' ד', שו"ע: בשעת הקנין יש לו לברך אף על פי שעדיין לא נשתמש בהם. ועיין משני"ב (סקי"ז). והמנהג הפשוט לברך בעת הלבשה הראשונה של הבגד ולא בשעת קניה, וכשם שמצינו בסי' רכ"ה (סעי' ג') לענין פרי חדש שנוהגים לברך בשעת אכילה ולא בשעת ראיה.

ואם הלביש הבגד ושכח לברך שהחיינו, כל זמן שלא פשטו יוכל לברך, אבל אם פשט הבגד שלא על מנת לחזור וללובשו לאלתה, שוב אין לו לברך שהחיינו כשחוזר ולובשו פעם שניה, אלא יברך בלא הזכרת שם ומלכות.

ומש"כ בשו"ע: כשילבשם מברך מלביש ערומים. כבר כתבו האחרונים שאין אנו נוהגים בברכה זו, אלא יוכל לומר בלא הזכרת שם ומלכות, או ילבשם בבוקר ויכוין בעת ברכת מלביש ערומים על הבגד החדש, וה"ה לענין אבנט חדש יכוין בברכת אוזר ישראל בגבורה ולענין כובע חדש יכוין בברכת עוטר ישראל בתפארה.

ב. המנהג לומר 'תבלה ותחדש' ובנגדי עור

סעי' ו', רמ"א: המנהג לומר למי שלובש בגד חדש 'תבלה ותחדש', ויש מי שכתב שאין לומר כן על מנעלים או בגדים הנעשים מעורות של בהמה וכו', ורחמיו על כל מעשיו. ואפילו בהמה טמאה, ואפילו הבגד אינו מעור רק שתפור בתוכו (פיטע"ד) מעור. ובבגד של מצוה בטלית וכדו' מדבר מצוה, אין לומר תבלה ותחדש שאינו דרך כבוד למצוה שמצפה לראותה בלויה.

וברכת שהחיינו (לאלו הנוהגים לברך שהחיינו על בגדים חשובים) מברכים אפילו בנגדי עור, וכגון מעיל עור או כובע שטריימ"ל העשויים מעור של בעלי חיים וכדו'.

ג. להתרחק מעבודת אלילים

סעי' א', שו"ע: הרואה מרקוליס או שאר עבודת כוכבים אומר ברוך וכו' שנתן ארץ אפים לעוברי רצונו וכו' והאידינא אין מברכין זאת הברכה. אך יש לתעב ולהתלוצץ מכל מיני עבודה זרה, ולהתרחק ממנה לכל הפחות ד' אמות, ואין להסתכל ולהתבונן בה, אך כשרואה אותה יאמר 'שקץ שתשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא', ואם ישב לו קוץ ברגלו או נתפזרו לו מעות בפני אלילים לא ישוח להסיר הקוץ או ליטול המעות מפני שנראה כמשתחוה לה אלא יצדד גופו לצדדים ואחוריו